

Οἰκουμενισμός καί ἐκκοσμίκευση

Ποιός εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός

Οἰκουμενισμό ὀνομάζουμε τήν πλατιά ἐγκόσμια θρησκευτική κίνηση καί ὀργάνωση πού ἔχει σκοπό νά συνενώσει ὅλες τίς θρησκείες σέ μιά παγκόσμια, χωρίς διαφορές, χωρίς ἑτερότητες. Ἐντατική, ἐπίμονη καί μεθοδευμένη προσπάθειά της εἶναι νά ἐνταχθεῖ καί ἡ Ὁρθόδοξη ἀποκεκαλυμμένη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στίς θρησκείες καί νά γίνεи κοσμική θρησκευτική ὀργάνωση. Ἀποκοπτόμενη ἀπό τό λοιπό Σῶμα τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, θρησκαιοποιούμενη ἀποκόπτεται καί ἀπό τό πλατύ διαχρονικά ἐν τῷ κόσμῳ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία κάτω ἀπό τήν ἐπίδραση τοῦ νεκροποιοῦ Οἰκουμενισμοῦ χάνει τήν οἰκουμενικότητά της. Ἀλλοιώνεται, ἀλλοτριώνεται, ἐκπίπτει τοῦ ζωοποιοῦ προορισμοῦ της, σμικρύνεται, εἰδωλοποιεῖται, κλασματοποιεῖται, ἐκφύλιζεται, σχετικοποιεῖται, μωραίνεται, ἀκρωτηριάζεται, νανοποιεῖται σύμφωνα μέ τήν ὀλοκάδαρη νηπτική ἐκτίμηση τοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ γίγαντα ἐν τῇ ταπεινώσει π. Ἰουστίνου Πόποβιτς, τοῦ πολυταλαντούχου καί πολυχαρασματοῦχου ἁγίου γέροντος.

Διαπλοκή Οἰκουμενισμοῦ καί Νέας Ἐποχῆς

Τό ἀρχικό αὐτό οἰκουμενιστικό μοντέλο, ἐπειδή εἶναι ἀπό φτηνά οὐμανιστικά ὑλικά κατασκευασμένο, εὐκόλα μεταλλάσσεται καί ταυτίζεται μέ τό περιεχόμενο καί τά προγράμματα τῆς Νέας Ἐποχῆς. Τήν τελευταία περίπου δεκαετία παρατηρεῖται μιά ὄχι περιέργη διαπλοκή. Ὁ Οἰκουμενισμός διαπλέκεται μέ τή Νέα Ἐποχή. Ὁ Οἰκουμενισμός ἀφειδῶς προσφέρει τήν ἐκκοσμικευμένη του νοοτροπία στή Νέα Ἐποχή, ἡ ὁποία παγιώνει τίς δαιμονικές της ἐπιρροές σ' ὄλο τό ἀντίχριστο ὑλικό τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Αὐτή τή νέα διαπλοκή τήν ἐκφράζουν πολύ καθαρά οἱ διαθρησκειακές συναντήσεις, ἀλλά καί μεμονωμένες πρωτοβουλίες θρησκευτικῶν ἡγετῶν ἀνά τόν κόσμο πού στηρίζονται ἀπό τή Νέα Ἐποχή. Τήν πρώτη θέση σ' αὐτή τή διαπλοκή φαίνεται νά κατέχει ὁ ποντίφικας τῆς Ρώμης καί τά δευτερεῖα δικοί μας Ὁρθόδοξοι ποιμένες διαπνεόμενοι ἀπό τό πνεῦμα τῆς παραπάνω διαπλοκῆς καί τοῦ ἀνταγωνισμοῦ γιά νά ἀποκτήσουν τά πρωτεῖα. Σ' αὐτή τή

διαπλοκή εξέχουσα θέση κατέχουν τά media με τήν επικοινωνιακή τους πολιτική, οί κάμερες, τά αερόστατα και τά λοιπά μέσα ασφάλειας (γιατί ὄχι και οί πόλεμοι) πού διαφυλλάσσουν τή διαπλοκή και τήν επιβάλλουν παντού.

Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν

Ὁ Οἰκουμενισμός ὁρατά, πρακτικά, διοικητικά κατευθυνόταν και κατευθύνεται ἀπό τό Προτεσταντικό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν, πού ἐκτός ἀπό τίς πολυάριθμες ὀνομαζόμενες χριστιανικές ἐκκλησίες, περιέλαβε τελικά και ὅλες τίς ἄλλες θρησκείες.

Ἀπό μή ὁρατούς ἀλλά εὐνόητους κύκλους, τῆς Νέας Τάξεως πραγμάτων, διοργανώνονται τώρα ἐργωδῶς διάφορες ἀνά τόν κόσμο οἰκουμενιστικές συναντήσεις μέ τόν ἴδιο παραπάνω στόχο. Στίς μέρες μας παρατηρεῖται βιασύνη πού ὑλοποιεῖ τίς πανθρησκειακές ἀπαιτήσεις μέ συνοπτικές δικτατορικές ἀποφάσεις, μέ ἀποκορύφωση τή διαθρησκειακή ἡμερίδα πού ἔγινε στό Δημαρχιακό μέγαρο τοῦ Δήμου Ἀμαρουσίου τίς παραμονές τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων 10 και 11 Αὐγούστου, γιά τήν ὁποία θά μιλήσουμε πιό κάτω.

Διαθρησκειακές Συναντήσεις

Τόσο ὁ παλαιότερος, ὁ "παραδοσιακός" Οἰκουμενισμός, ὅσο πολύ πιό ἐπίμονα ὁ σύγχρονος, μέ κάθε μέσο προσπαθεῖ νά προσεταιρισθεῖ και νά ἀναμειξει τούς κοσμικούς μέ τούς θρησκευτικούς ἄρχοντες, νά πιέσει τίς ἡγεσίες τῶν θρησκειῶν, γιά νά επιβάλλει ἄνωθεν, ἐν τάχει, ἐκσυγχρονιστικά τήν πανθρησκεία. Ὁ "παραδοσιακός" Οἰκουμενισμός ἔχει παραχωρήσει τά ἡνία του στούς γνωστούς ἢ κρυφούς ἄρχοντες τῆς Νέας Ἐποχῆς και καλπάζει πρὸς τήν πανθρησκαιοποίηση, παράλληλη πρὸς τήν παγκοσμιοποίηση. Ἡ μεθοδολογία, οἱ ἐργασίες, τά πορίσματα πού ἐξάγονται "κεκλεισμένων τῶν θυρῶν" εἶναι ἀκριβῶς ἴδια μέ τή δημιουργία και ἐπιβολή τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος στούς λαούς τῆς Εὐρώπης, χωρίς καθόλου οἱ Εὐρωπαϊκοί λαοί νά τό γνωρίζουν και χωρίς νά ἐκφράσουν τήν παραμικρή διορθωτική διαφωνία.

Μέ ἀπλούστερα λόγια ὁ Οἰκουμενισμός μεταλλαγμένος σέ Νέα Ἐποχή, πολυβολεῖ τή Μία, Ἁγία, Καθολική και Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία κατέχει τό πλήρωμα τῆς Ἀληθείας και τῆς Ζωῆς πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός παρατεινόμενος εἰς τούς αἰῶνας. Ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογία, Ἀνθρωπολογία, Κοινωνιολογία, Κοσμολογία, Ἐκκλησιολογία ἰσοπεδώνονται κάτω ἀπό τό σύνθημα τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ πανθρησκαιοποιητικοῦ ὁδοστρωτήρα, πού ἐπιμένει νά βροῦμε "ὅσα μᾶς ἐνώνουν και ὄχι ὅσα μᾶς χωρίζουν", και φυσικά χωρίς τό Χριστό.

Ἀκύρωση τῶν Χριστιανικῶν Ἀρετῶν

Ἡ ζωή και ὁ νοῦς, ἡ διάνοια και ἡ καρδιά, ἡ συνείδηση και τό ἀγαθό, ἡ ἀρετή και ἡ ἀγάπη, τό φῶς και ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια και ἡ δικαιοσύνη, ἡ χαρά, ἡ χριστοποίηση και ἡ θέωση, ἡ θεανθρωποποίηση και ὁ ἁγιασμός, ἡ τριαδοποίηση και ἡ ἀθανασία, ἡ ἀνάσταση και ἡ ἀνάληψη, ἡ σωτηρία, ἡ αἰωνιότητα και ὁ παράδεισος δέν ἀπασχολοῦν τόν οἰκουμενισμό. Οἱ οἰκουμενιστές μόνο γιά τήν εἰρήνη βερμπαλιστικά κόπτονται, γιά μιᾶ εἰρήνη ἐνδοκοσμικῶν διαστάσεων. Δέν ἐνδιαφέρονται κατ' οὐσίαν οὔτε γιά τούς σύγχρονους κατασκευαστές τῶν δολοφονικῶν πολέμων οὔτε γιά τήν τρομοκρατία. Μᾶλλον πριμοδοτοῦν τούς παραπάνω γιά

"ειρηνικότητα" έπιβολή τής ειρήνης, τής pax ecumenica ή pax Americana και τής όλοσχερούς συντριβής τής ειρήνης.

Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη

Ό πνευματικός και ό πραγματικός θάνατος, ή άμαρτία, ή κόλαση, ή άρρώστια, τά πάθη, τά δεινά και τά βάσανα, οί φρικαλεότητες έπιδερμικά μόνο άπασχολούν τόν Οικουμενισμό, άφού ή Αντίχριστη μανία του είναι ή ένωση όλων των αντιθέτων σ' ένα μωσαϊκό και όχι ή συναγωγή πάντων εις έν, εις τόν ένά Πατέρα, Υιόν και Άγιον Πνεύμα διά τής μετανοίας. Ό Δεσποτικός λόγος ***πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη βαπτίζοντες αυτούς εις τό όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ένειτελάμην ύμιν*** κονιορτοποιείται άπό τίς μεθοδείες και τά ύποκατάστατα του Διαβόλου πού, έκτός άπό τήν ειρήνη, μπορεί νά είναι ό έκσυγχρονισμός, ή δήθεν έπιστήμη, ή τεχνολογία, ή φιλοσοφία, ή βιοηθική μέ τόν έγκεφαλικό θάνατο και άλλα παραπλήσια.

Ό Οικουμενισμός κολακεύει, θεραπεύει και χαϊδεύει τό μεταπτωτικό σαρκικό άνθρωπο. Τό θνητό άνθρωπο, πού καυχιέται ότι κατάγεται άπό τόν πύθηκο και δέν έλπίζει στην αιώνια μετά του Κυρίου ήμων Ίησού Χριστού ζωή. Ό Οικουμενισμός άπευθύνεται στον άνθρωπο πού λαχταράει για τά παντός είδους είδωλα και όχι για τόν Πάνσοφο και Πανάγαθο Θεό. Οί διάφοροι "διάλογοι τής αγάπης" άπεδείχθησαν φενάκη και παραπλάνηση των Όρθοδόξων, άφού αντί νά καλέσουν τους μή φωτισμένους, τους άβαπτίστους και άμύρωτους αίρετικούς στό Φώς του Χριστού και στην Αγία Έκκλησία Του, άλλοτριώνουν άκόμα και τίς Όρθόδοξες συνειδήσεις .

Ό σύγχρονος οικουμενισμός είναι τό όρμητικό αντίχριστο ρεύμα πού εισδύει σε όλες τίς περιοχές τής ανθρώπινης ζωής μέ στόχο τήν πλήρη άλλοτρίωσή της. Μόνο εκείνος πού μπορεί νά έννοήσει τίς τρομερές διαστάσεις του οικουμενιστικού κινήματος, μπορεί άνάλογα νά αντίληφθει και τήν προσωπική του πανευθύνη, αλλά και τή γενικότερη ευθύνη των πιστών, του Σώματος δηλαδή τής Έκκλησίας του Χριστού.

Έκκοσμίκευση

Τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως

Μέ τόν ὄρο έκκοσμίκευση δηλώνουμε τήν ἐξάπλωση καί παγίωση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δηλαδή τῆς πανθηρησκείας καί τήν ἐγκατάστασή του μέσα στίς χριστιανικές κοινωνίες. "Τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐστώς ἐν τόπῳ Ἁγίῳ" λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής στήν Ἀποκάλυψή του. Ἐκφράζει τήν τραγική ἐκείνη ἐσχατολογική ὀλοκλήρωση τῆς δράσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού θά καταφέρει μέ τήν ὀλιγωρία καί τήν ἀποχαυνωτική συγκατάθεση, δηλαδή τήν ἀδράνεια τῶν πιστῶν νά ἐγκατασταθεῖ ὁ Ἀντίχριστος μέσα στόν ἱερό Ναό τοῦ Σολομῶντος ἐρημώνοντας κάθε ἰκμάδα τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς, μετατρέποντάς την σέ δαιμονοζωή. Ἀπονευρώνει καί νεκροποιεῖ τελικά τήν ἐν Χριστῷ ζωή ἀπό τή θεωρία μέχρι τήν πράξη, ἀπό τό δόγμα μέχρι καί τό ἦθος.

Ἡ έκκοσμίκευση ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ φαίνεται καθαρά:

1. Στή Θεολογία

Εἶναι πολύ γνωστή ἡ ἀπαρέσκεια τῶν Οἰκουμενιστῶν πρὸς τά δόγματα καί τοὺς ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχει θεολογική ἐργασία τοῦ τότε ἀρχιμανδρίτου καί νῦν παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρδολομαίου πού προτείνει τήν κωδικοποίηση τῶν ἱερῶν κανόνων σά νά μήν ὑπάρχει ἡ τόσο ἐπιστημονική, ἐμπεριστατωμένη καί πρωτότυπη ἐργασία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, τό ἱερό Πηδάλιο.

Ἐνῶ ἐπιζητοῦν ἐπιστροφή στοὺς Ἀποστολικούς χρόνους, στήν πραγματικότητα ἀρνοῦνται τά ἱερά δόγματα πού πηγάζουν ἀπό τή ζωή καί τή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τοὺς ἱερούς κανόνες πού ὡς βάση τους ἔχουν τήν Ἀποστολική διδασκαλία, στηριγμένη στή διδασκαλία Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀκαδημαϊκή Θεολογία

Ὑποβιβάζει ὁ Οἰκουμενισμός τή δογματική διδασκαλία σέ Ἀκαδημαϊκή, μέ τήν ὁποία πρέπει κατ' αὐτόν νά ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικά καί μόνο οἱ εἰδικοί θεολόγοι. Ἐπιδιώκει νά ξεχωρίζει τή δογματική διδασκαλία ἀπ' ὅλη τήν ὑπόλοιπη ζωή, γιά νά μπορέσει νά ἐδραιώσει τή θέση του μέσα στόν ἱερό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καί δὴ στίς συνειδήσεις τῶν Ἐπισκόπων, τῶν κληρικῶν καί τῶν πιστῶν. Τό σλόγκαν πού κυριάρχησε στίς διαχριστιανικές καί μεταγενέστερα διαθρησκειακές συναντήσεις τῶν Οἰκουμενιστῶν ἦταν: *Νά ἀσχοληθοῦμε μέ τά ἐνοῦντα καί ὄχι τά διαιροῦντα γιά νά προχωρήσουμε στοὺς διαλόγους.* Ἄκρως μινιμαλιστική ἐκτίμηση τῶν ἱερῶν δογμάτων, ἀκριβῶς ἀντίθετη τῆς νοοτροπίας τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν διαδόχων τους Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, πού πρώτιστα ἦταν διδάσκαλοι τῆς Ἀληθείας, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ. Θεολογία, Ἀγάπη καί Ἀλήθεια ἀποτελοῦν

τήν άγία τριαδική άρετολογία τής Έκκλησίας μας, πάνω στην οποία θεμελιώνει όλη τήν υπόλοιπη πνευματική ζωή της.

Παπικές πλάνες

Ποϋ φαίνεται ή έκκοσμίκευση στή Θεολογία; Φαίνεται στό παπικό filioque, στή subordinatio, στήν άρνηση τών άκτίστων ένεργειών τής Παναγίας Τριάδος, στή Μαριολατρεία, στόν παποκαισαρισμό, στό μηδενισμό του Συνοδικού Πολιτεύματος, στή δογματοποίηση του Παπικού άλαθήτου, στή σχετικοποίηση τής άγιοπνευματικότητας τής Θείας Λατρείας (γλώσσα, μουσική, ζωγραφική, αρχιτεκτονική), αναγκαστική άγαμία τών κληρικών, ίδρυση μοναχικών ταγματών, αρχήθεν συναισθηματικά προσκολλημένων στόν Παπικό κουλτουροκληρικαλισμό και άνώμαλη μεταγενέστερη προσγείωση στή σκληρή άποπνευματοποιημένη ένδοκοσμική πεζότητα τών σαρκικών παθών.

Προτεσταντικές κακοδοξίες

Έπίσης παρατηρείται στόν Προτεσταντικό χώρο γενίκευση του άλαθήτου σε κάθε "πιστό", κατακερατισμός τής Μιάς και Άδιαιρέτου Έκκλησίας σε πάρα πολλά κομμάτια με αντίστοιχο εύτελισμό και αυτόνομη χρήση του αντιδρώντος σε κάθε παραδοσιακό δογματισμό όρθολογισμού.

Τρεις μονοθεϊστικές Θρησκείες;

Έπιμελημένη τέλος είναι ή προσπάθεια τών συγχρόνων οικουμενιστών να τοποθετήσουν στό ίδιο επίπεδο τις τρεις μονοθεϊστικές θρησκείες, Ιουδαϊσμό, Χριστιανισμό, Ισλαμισμό. Πασχίζουν περαιτέρω με τραβηγμένα έπιχειρήματα να έντάξουν και όλες τις άλλες στόν αρχικό τριαδοθρησκειακό σχεδιασμό τους άγνοώντας σκόπιμα ότι μόνο ή Όρθόδοξη Έκκλησία είναι Έκκλησία Τριαδική.

2. Στή Θεία Λατρεία

Β΄ Βατικάνειος Σύνοδος

Η έκκοσμίκευση ως αποτέλεσμα του Οικουμενισμού φαίνεται στή μετατροπή τής Θείας Λατρείας. Ο Οικουμενισμός κατόρθωσε να πείσει τους Παπικούς κατά τή Β΄ Βατικάνειο Σύνοδο, τό 1962 να προβούν σε μεταρρύθμιση τής Θείας Λατρείας, μειώνοντας και μεταβάλλοντας γλώσσα, τυπικό, μουσική, δομή τής Θείας Λατρείας, τάχα για ποιμαντικούς λόγους. Τό αποτέλεσμα ήταν τό αντίθετο από τό άναμενόμενο. Λιγότεψε και τό κύρος τής Θείας Λατρείας στους πιστούς και οι πιστοί λιγότεψαν από τις Έκκλησίες τους. Είλικρινής Καρδινάλιος όμολογει με λύπη του ότι ή μεταρρύθμιση απέτυχε γιατί έγινε άπόντος του Παρακλήτου. Η άπουσία του Παρακλήτου είναι δεδομένη κατά τήν Όρθόδοξη θεολογία, άφού όλόκληρη ή θεολογία τους είναι άλλοιωμένη, διαφοροποιημένη από τήν άποστολική έως τήν έποχή τών ιερών Συνόδων και μέχρι σήμερα. Θεσμικά, ήθικά και πρακτικά έχουν άποκοπεί από τόν κορμό τής μιās, Άγίας, Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας. Κατά τόν ιερό Φώτιο ή παραμικρή άλλοίωση στή δογματική διδασκαλία δέν είναι καθόλου μικρή και συνεπιφέρει μεταβολή σ' όλόκληρη τή ζωή τών πιστών και τής Έκκλησίας.

Αντιγράφουμε τή Παπική Λειτουργική Μεταρρύθμιση;

Δυστυχώς αντίγραφή τής μεταρρυθμίσεως τής θείας Λατρείας τών Παπικῶν επιχειρεῖται ἀπό τό 2000 καί στή δική μας Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μέ τή δημιουργία Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀνανέωσης ἢ Ἀναγέννησης. Ἐνας καθηγητής τῆς θεολογικῆς Σχολῆς ζητάει ἀναδόμηση τῆς λατρείας, γιά νά ταιριάζει στή μετανεωτερική ἐποχή μας καί στό μετανεωτερικό ἄνθρωπο. Ἄλλος καθηγητής θεωρεῖ τή Λατρεία μας Ἐσχατολογική καί γι'αυτό δέν πρέπει νά ἐπιμένουμε στά μέχρι τοῦδε συστατικά στοιχεία τῆς, στατικά κατ' αὐτόν, ἀλλά σέ ἄλλα. Χαοτική Οἰκουμενιστική νοοτροπία, δοκιμασμένη ἀπό τούς Παπικούς καί ἀποτυχημένη κατά τήν ὁμολογία τους, διεκδικεῖ τήν ἐπιβολή τῆς, προδικάζει τήν ἀποτυχία τῆς καί σέ μᾶς τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς ἄν ἐφαρμοσθεῖ.

Μετάφραση τοῦ Ἀποστολικοῦ καί Εὐαγγελικοῦ Ἀναγνώσματος

Μᾶς καταθλίβει κυριολεκτικά ἡ ἀπόφαση τοῦ Μακαριωτάτου νά διαβάζεται τό Ἀποστολικό καί Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα καί στή δημοτική γλῶσσα καί ἐπίσης οἱ μυστικές εὐχές νά μή λέγονται μυστικῶς ἀλλά ἐκφώνως.

Μετά ἀπό ἐμπειρία αἰῶνων τῆς Ἐκκλησίας μας καί μετά ἀπό τήν ἀρνητική ἐμπειρία τών Παπικῶν, γιατί ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι νά ἀλλοιώνουμε τή λατρεία μας, γιατί νά κάνουμε μεταμόσχευση μέ ξένα ὄργανα στήν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας μας;

Ταπεινῶς φρονοῦμε ὅτι ἡ ἀνάγνωση τοῦ Ἀποστολικοῦ καί Εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος καί στή "Δημοτική" πολύ γρήγορα θά ἀπλοποιηθεῖ καί θά ἐπικρατήσουν τά ἀναγνώσματα στή δημοτική σέ βάρος τοῦ θεόπνευστου ἀρχαιοελληνικοῦ κειμένου.

Ἀπό τήν πρώτη ἡμέρα πού ἀνακοινώθηκε ὡς εἶδηση αὐτό τό μέτρο τοῦ Μακαριωτάτου, πανηγυρικά τή μετέδιδε τό CNN σ' ὅλον τόν κόσμο. Ὅλος ὁ Γαλλικός τύπος μαζί μέ τό CNN δέν ἔκρυβαν τόν ἐνθουσιασμό τους γιά τήν ἀπόφαση τοῦ Μακαριωτάτου. Ὅλος δηλαδή στρατευμένος ὁ μηχανισμός τῆς Νέας Ἐποχῆς πανέτοιμος καί ὀλοπρόθυμος γιά νά στηρίξει μιᾶ ἀπόφαση πού κατ' οὐσίαν τοῦ εἶναι ἀδιάφορη. Ρωτᾶμε καλοπροαίρετα: Γιατί τόσο ἐνδιαφέρον γιά τό σπάσιμο τῆς Ὁρθοδόξου λειτουργικῆς Παραδόσεως ἀπό τά "ἄθεα media";

Πάντως τά δεινά στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας θά εἶναι πολλά, γιατί οἱ πάντες διαγιγνώσκουν ἐκκοσμικευτική νοοτροπία καί ὄχι λειτουργική, στήν παραπάνω ἀπόφαση.

- Διχασμός θά ἐπέλθει στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι δέν ἐπιθυμοῦν αὐτή τήν ἐκκοσμικευτική πιλοτική περιπέτεια καί οἱ λιγότεροι προβακάτορες μαζεύουν δρυμματισμένα ἐπιχειρήματα γιά ὑπεράσπιση τών θέσεών τους.
- Βάναυσα ὑποτιμᾶται τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τών νέων μας ὡς ἀμόρφωτο καί ἀστοιχείωτο γλωσσικά. Παρουσιάζουμε τούς νέους μας ἀνά τήν οἰκουμένη ὡς ἀνάπηρους γλωσσικά καί ὀλιγογράμματους. Τούς ἐξομοιώνουμε μέ ὅλους τούς ἀβάπτιστους καί ἀμύρωτους πού δέν ἔχουν καμία ἀγιοπνευματική προϋπόθεση χαρισματικῆς κατανοήσεως τών Ἁγίων Γραφῶν. Ὁλόκληρη ἡ τουρκοκρατούμενη νεολαία μας θά ἔπρεπε νά βρισκόταν μέσα στό πηχτό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας τών Ἁγίων Γραφῶν καί δέ θά εἶχαμε οὔτε ἓνα ἀπό τίς χιλιάδες τών Ἁγίων πού ἐνδοξα γέννησε ἡ Τουρκοκρατία. Κανείς ποτέ δέν τόλμησε νά εἰσαγάγει στή θεία Λατρεία μας αὐτόν τό βάναυσο ἐκκοσμικευμένο προγραμματισμό.

- Στά 34 χρόνια πού είμαι ο αναξιότερος των καθηγητών της Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καί στά Νυχτερινά Ἐκκλησιαστικά Σχολεῖα καί στή Ριζάρειο καί στίς τρεῖς τάξεις τοῦ Λυκείου ἔκανα ἐπανειλημμένα τό πείραμα: Διάβασα στούς ἱεροσπουδαστές καί τό ἀρχαῖο πρωτότυπο κείμενο καί τή μετάφραση τῆς Κ.Δ. Ὅλα τά παιδιά καταλαβαίνουν εὐκολότερα τό ἀρχαῖο κείμενο καί ἀποδίδουν τό νόημά του, ἐνῶ ἀπό τίς κυκλοφοροῦσες ἐρμηγνεῖες καί μεταφράσεις δυσκολεύονται.
- Μέσα στό χωρο τῆς θείας λατρείας μας καί στίς ἐνορίες καί στά Μοναστήρια, ἀλλά καί σέ πάρα πολλά - χιλιάδες σπίτια - πού ἔχω τελέσει εὐχέλαια καί ἀγιασμούς, οὐδέποτε οἱ πιστοί δυσανασχέτησαν μέ τό ἀρχαιοελληνικό καινοδιαθηκικό κείμενο τοῦ Ἀποστόλου ἢ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄπειρες φορές ἔχω ἀναδέσει καί σέ μικροῦς μαθητές ὀκτώ καί δέκα ἐτῶν νά διαβάσουν τό Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα κατά τήν τέλεση τοῦ ἱεροῦ Εὐχελαίου. Διαπιστώνω ὅτι μέσα στόν ἱερό χωρο τῆς θείας Λατρείας μας ἀρδεύονται οἱ ψυχές τῶν πιστῶν μας, μικρῶν καί μεγάλων μέ τήν ἐνοικουσα ἄκτιστη Χάρη τῶν ἀναγνωσμάτων, Ἀποστολικοῦ καί Εὐαγγελικοῦ, μένοντας ὄρθιοι καί προσεκτικοί, ἀμίλητοι - ὄχι βουβοί - ἀλλά κατανενυγμένοι ὁ καθένας στόν προσωπικό βαθμό προσοχῆς καί εὐαισθησίας του.
- Οἱ κοσμικοί νέοι μας εὐρισκόμενοι σέ ἐντελῶς ἀλλοτριωμένους κοσμικούς χώρους, σέ ντίσκο καί σέ ἄλλα κέντρα, διασκεδάζουν κάτω ἀπό τούς ἐκκωφαντικούς ἤχους τῶν ξενόγλωσσων τραγουδιῶν καί τῶν ξένων ρυθμῶν . Ψελλίζουν λέξεις ἀγγλικές, γαλλικές ἢ Ἀμερικάνικες χωρίς πάντοτε νά γνωρίζουν τή μετάφρασή τους καί ὅμως "τή βρίσκουν". Τί εἶναι αὐτό πού τούς συγκινεῖ καί τούς κρατάει μέχρι πρωῖας διασκεδάζοντας; Οἱ ἐπιχειρηματίες τῶν κέντρων ψυχαγωγίας θᾶπρεπε νά ὑποκινήσουν μεταφραστικές διαδικασίες γιά νά πολλαπλασιάσουν τή συμμετοχή νέων στά κέντρα τους. Ἡ δική μας ἡ θεία Λατρεία δέ συγκρίνεται μέ τίς "χαρές" καί τίς διασκεδάσεις τῶν νέων στά κοσμικά κέντρα.
- Δέν μπορούμε ἐμεῖς νά ἀντιτάξουμε ἀντικέντρα γιά νά σύρουμε στανικά τούς νέους στήν Ἐκκλησία ἀλλάζοντας τό δικό μας ἦθος, τό δικό μας ὕφος, τή δική μας θεανθρώπινη λειτουργική ποιότητα μετοχῆς.
- Μόνο ἡ μετάνοια μπορεῖ νά ἐλκύσει τούς νέους στήν Ἐκκλησία καί ὄχι ἡ μεταλλάξη τῆς δικῆς μας θείας Λατρείας στά μετανεωτερικά δεδομένα, ὅπως λέγουν οἱ Οἰκουμενιστές.
- Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας δείχνει ἀπεριόριστη κατανόηση, σεβασμό καί ἀγάπη στή προσωπική ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Δέν ἐκβιάζει οὔτε πειθαναγκάζει τό νεότερο ἢ τό γεροντότερο νά βρίσκονται πάντα μέσα στό χωρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐλεύθερη προσέλευση τοῦ πιστοῦ στό χωρο τῆς θείας Λατρείας ἀποτελεῖ μέγιστο μυστικό καί πνευματικό γεγονός, στό ὅποιο δέν μπορεῖ νά ὑπείσθῃ κανένας ἄμεσος ἢ ἔμμεσος καταναγκασμός.
- Στό λοιπό λειτουργικό τέλειο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας ἀβασάνιστα ἐπιχειρεῖται ἐπικίνδυνη χειρουργική ἐπέμβαση. Τομές ἀτομικῆς πρωτοβουλίας ἀήθεις στήν ἀγάπη, στό σεβασμό καί στήν ἀναγνώριση τοῦ ἀριστουργήματος τῆς θείας Λατρείας μας.

Ἡ μετατροπή τῶν μυστικῶν εὐχῶν σέ ἐκφώνες, οἱ ἀντιμεταχωρήσεις φράσεων, οἱ συντμήσεις, οἱ προσθῆκες δηλώνουν τήν ἐκσυγχρονιστική σύμπλευση τῶν χειρουργῶν μέ τή ρέουσα ἐκκοσμικευτική μανία. Ἀπό Θεανθρώπινο κτιστό καί ἄκτιστο δῶρο ἢ Θεία Λατρεία μας, μπορεῖ νά καταντήσῃ κτιστό, κατανοητό, ἀκουστό, ὁρατό, ψηλαφητό, ἀλλά καθόλου ἄκτιστο καί ἀσύλληπτο.

3. Στίς λοιπές ποιμαντικές δραστηριότητες

Στίς λοιπές ποιμαντικές δραστηριότητες τό Μυστήριο τῆς ἱεῤῥᾶς ἐξομολογήσεως μέ τίς ἀδιάκριτες ἐμπλοκές τῶν "χριστιανῶν" ψυχιάτρων μπορεῖ νά μετατραπῇ σέ Ψυχανάλυση Φροϋδική, Λακανική (Ο Λακάν ὑπῆρξε μαθητής τοῦ Φρόϋδ) κ.τ.λ. Ὁ ἐκκοσμικευτικός κίνδυνος τῆς ψυχολογοποίησης τῆς ἱεῤῥᾶς ἐξομολογήσεως εἶναι ὁρατός στίς περιπτώσεις τῶν κληρικῶν πού δέν ἔχουν ἀφομοιώσει τήν ἐν ταπεινώσει ἀγία Ὁρθόδοξη πνευματικότητα.

4. Στήν ἀνθρωπολογία

Ἡ ἐκκοσμίκευση ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διακρίνεται πιό πολύ στήν ἀνθρωπολογία. Ὁ Οἰκουμενισμός θέλει νά καταργήσῃ τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής καί ὄλοι οἱ Ἅγιοί μας ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία βρίσκεται μέσα στήν ὑπακοή, στήν προσευχή, στήν ἀσκησι, στή νηστεία, στίς μετάνοιες, στό κομποσχοίνι, στόν παρθενικό μοναχικό τρόπο ζωῆς ἢ στήν ἐν Χριστῷ συζυγική πίστη. Ὁ Οἰκουμενισμός δέν ἐνδιαφέρεται γιά τά παραπάνω, ὅσο γιά τρόπο ἐλέγχου τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν, γιά ἰδεολογοποίηση καί ψυχολογοποίηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καί κολλεκτιβοποίηση τῶν χαρακτήρων τῶν χριστιανῶν.

Ὁ συσχηματισμός καί ἡ ἐκκοσμίκευση, ἡ ἐναρμόνιση τῆς συμπεριφοῤῥᾶς τῶν πιστῶν μέ τά σύγχρονα μοντέλα ζωῆς εἶναι ἀπαίτηση κρυφή ἢ φανερή, πάντως πραγματική σήμερα στούς πιστούς ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐχει καταρτίσει κατάλογο πρός συζήτηση θεμάτων στή μέλλουσα πανορθόδοξη Σύνοδο μέ σκοπό νά πολυβολήσῃ τίς ὀρθόδοξες ἀσκήσεις καί νά ἐξομοιώσῃ τήν Ὁρθόδοξη σφριγηλή πνευματικότητα μέ τή χαοτική καί ἀόριστη πανθηρησκιακή.

5. Στήν Κοινωνία

Ἡ Ἐκκοσμίκευση ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ φαίνεται μέσα στήν Κοινωνία.

Οἰκουμενισμός παρήγαγε τή συνθήκη Σέγγκεν;

Ἡ ἐκκοσμικευμένη νοοτροπία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπευδύνεται στό σαρκικό, στό μεταπτωτικό ἀνθρώπο. Δέν τόν βλέπει ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ πού πορεύεται πρός τό καθ' ὁμοίωσιν ἀλλ' ὡς προϊόν ἐξελίξεων. Τόν βλέπει ὡς ὑποπτο καί δέν τόν ἐμπιστεύεται. Ἐτσι ἐξηγεῖται πῶς πέρασε τελικά ὡς θεσμός μέσα στή Χριστιανική Εὐρώπη ἢ Συνθήκη Σέγγκεν, ἡ ὁποία μᾶς θεωρεῖ ὄλους ὑποπτους καί πρέπει νά εἶμαστε σέ ἀγωνιώδη ἐτοιμότητα νά ἀποδείξουμε ὅτι εἶμαστε σωστοί καί ὅτι δέν εἶμαστε ὑποπτοι, δέν εἶμαστε ἔνοχοι ἀλλά ἔντιμα μέλη τῆς κοινωνίας. Ἡ χριστοποιούμενη Ἑλληνική κοινωνία διέδετε τήν ἀντίθετη ἐμπειρία.

Θεωρούσε όλους τους πολίτες ως αδελφούς, πού βγήκαν από την ίδια μητρική κοιλιά, την κοιλιά της Ὁρθοδόξου Μητέρας Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὅλοι ἦταν βαπτισμένοι καί μυρωμένοι καί ὁ λόγος τους ἦταν συμβόλαιο. Ὁ σημερινός ὑπαρκτός Οἰκουμενισμός ἐξ ἄλλου θέλει τόν πιστό νά εἶναι in καί ὄχι out ἢ off. Σύνδρομο κομπλεξισμοῦ διακατέχει τούς ἀπανταχοῦ οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν μέ τόν ἀτομικό τρόπο συμπεριφορᾶς τους ὅσο καί μέ τή συμμετοχή τους στό κοινωνικό γίνεσθαι νά συμπαρασύρουν τό σῶμα τῶν πιστῶν στίς "ἐξελίξεις" καί νά καλύψουν τήν ἐσωτερική τους ἑλλειμματική πνευματικότητα.

6. Στό νέο Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα

Ἡ Ἐκκοσμίκευση ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ φαίνεται καί στό νέο Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα. Ἀπό μιά προσεκτική μελέτη τοῦ Εὐρωσυντάγματος φαίνεται ἡ στενότητα τοῦ Συντάκτη πού ἀπηγεῖ τήν Εὐρωουμανιστική ἀθεϊστική Οἰκουμενιστική νοοτροπία. Διαβάζοντάς το καί μόνο, αἰσθάνεσαι μιά ἀσφυξία, γιατί δέν ὑπάρχει οὔτε μιά παράγραφος πού νά δείχνει τιμή ἢ ἐμπιστοσύνη στόν πολίτη πρός τόν ὁποῖο ἀπευθύνεται, στόν Εὐρωπολίτη.

Τά πάντα εἶναι κτιστά, ἐνδοκοσμικά, χωρίς καμιά ἀναγωγή μεταφυσική, ὑπερβατική, ἐκκλησιολογική. Καί τό χειρότερο εἶναι ὅτι ἐπιβάλλεται στους Εὐρωπαίους πολίτες, χωρίς νά τό ἔχουν μελετήσει, χωρίς νά ἔχουν ἀκούσει τίποτα σχετικά μ' αὐτό καί χωρίς νά τό ἔχουν ψηφίσει. Ἐπιβάλλεται ἄνωθεν, χωρίς νά ἐκφράζει τό λαό (τούς Εὐρωπαίους), ἔστω μέ κάποιες διαδικασίες συνοπτικές, μά κυρίως μέ νόμιμα δημοψηφίσματα.

Ὅσον ἀφορᾷ στό περιεχόμενό του εἶναι συμβατό μέ τή νοοτροπία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, νοοτροπία πειθαναγκασμοῦ καί πειθαρχίας, καταστολῆς τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας καί μαζοποίησης τῶν πολιτῶν. Οἱ κάμερες, τά ἀερόστατα καί τά λοιπά μέσα καταστολῆς εἶναι τά θλιβερά ἀποτελέσματα τῆς προσπάθειας τῆς συντρόφου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς Νέας Ἐποχῆς γιά νά ἐδραιώσει τή νοοτροπία τοῦ δαμασμοῦ τῶν ἀνθρώπων στή δαιμονοπαγκοσμιοποίηση.

Ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη εἶναι ἡ νοοτροπία τοῦ Ἑλληνικοῦ μας συντάγματος πού καταλήγει μέ πρόκληση στό φιλότιμο τῶν Ἑλλήνων, φιλότιμο πού θεωροῦσε ἀπαραίτητο ὁ Ἅγιος Γέροντας Παῖσιος γιά τήν προσωπική καί συλλογική δημιουργία.

7. Στή Χριστιανική τέχνη

Ἡ ἐκκοσμίκευση ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὑφέρει στή χριστιανική Τέχνη.

Ὁ Οἰκουμενισμός δέν ἱκανοποιεῖται μέ τά λίγα. Τά θέλει ὅλα δικά του. Πιέζει μεθοδικά καί τήν Ἀρχιτεκτονική καί τή Ζωγραφική νά δεχθοῦν τούς δῆθεν μοντέρνους ρυθμούς τούς ἐμπνευσμένους ἀπό τήν κοσμική ἀθεωμένη νοοτροπία.

Ἔχει γίνει γνωστή ἡ μακέτα τοῦ "μοντέρνου" μεγάλου ναοῦ πού θά κτισθεῖ στή Τύραννα τῆς Ἀλβανίας. Εἶναι τόσο λυπηρό αὐτή ἡ γειτονική χώρα πού ἐπί δεκάδες χρόνια μαστιζόταν ἀπό τό στυγερό δικτατορικό ἀθεϊστικό καθεστῶς, τώρα ἐν ἐλευθερία νά ἀλώνεται ἀπό τόν Οἰκουμενισμό. Στή μαρτυρική Κύπρο, φεῦ, κατάφεραν κάποιοι οἰκουμενιστές νά ἀνεγείρουν παρόμοιο ναό μέσα στή Λευκωσία, τοῦ ὁποῖου τήν ἀσεβῆ ἐμφάνιση προσπάθησαν

μεταγενέστεροι υπεύθυνοι ποιμένες νά διορθώσουν μέ πλούσια παραδοσιακή Βυζαντινή Άγιογράφηση.

Όμάδα πρώην παραδοσιακών Άγιογράφων στήν πατρίδα μας έπηρεασμένοι από τίς έντονες πιέσεις του έκκοσμηκευτικού Οικουμενισμού, άγιογραφοῦν διαφορετικά, πιό νατουραλιστικά, κρυφοαισθησιακά, έπειδή πιστεύουν, ὅπως περίπου καί οί ὀνομαζόμενοι άνανεωτές τῆς θείας Λατρείας, ὅτι ὁ "μετανεωτερικός" άνθρωπος έπιζητεῖ τή μετανεωτερική του άγιογραφία.

Στήν Άμερική κτίζονται άνενδοίαστα ναοί Unitaria μέσα στους ὁποίους οί Οικουμενιστές ὅλων τῶν θρησκευτῶν προσφέρουν κοινή λατρεία στόν ἕνα κοινό κατ' αὐτούς Θεό. Φιλοδοξοῦν κάποιοι μεταολυμπιακοί Οικουμενιστές να συλλειτουργήσουν σέ περικαλλεῖς unitaria ναούς.

8. Στήν Παιδεία.

Ἡ έκκοσμίκευση ὡς άποτέλεσμα του Οικουμενισμού άπλώνει τά πλοκάμια της καί στήν Παιδεία.

Άγκαλιασμένος ὁ Οικουμενισμός μέ τίς ἄλλες αἱρέσεις χρησιμοποιοῦν τά άνεξέλεγκτα media γιά νά περνοῦν μέσῳ τῶν δελεαστικῶν εἰκόνων τή νέα έπιδοτούμενη γνώση, τίς πολλαπλές έμπειρίες, τόν άτυπο αλλά προπαγανδιζόμενο παγανισμό, τήν άστρολογία, τή μαγεία, τήν άπελευθέρωση, τήν ὀμοφυλοφιλία καί ὅλα τά εἶδη τῆς προγαμιαίας ἤ μετά τό γάμο άνηδικότητας καί μαζί τήν Πανθρησκεία.

Στά σχολεῖα μας ἡ θρησκευτική άγωγή ὑποβαθμίζεται. Άπό Ὁρθόδοξη Τριαδολογική γίνεται Κοινωνιολογική καί Πανθρησκειακή. Βασικός στόχος τῆς Παιδείας εἶναι, ἡ ανάπτυξη τῆς αὐτοοριζόμενης προσωπικότητας, αὐτόνομης καί έγωκεντρικῆς μέσα στά τείχη τῆς αλάζονείας της.

Παράλληλα τό πρόγραμμα "Άγωγῆς υγείας" εισάγει τόν Οικουμενισμό μέ τή Νέα Ἐποχή από τό παράθυρο, μυώντας τά Ἑλληνόπουλα στις μεθόδους τῆς Πανθρησκείας.

Ἡ Ἑλληνική ιστορία άκρωτηριάζεται καί έκσυγχρονίζεται γιά νά μή στεναχωροῦνται οί φίλοι μας γείτονες ὅπως καί ἄλλοι εὐαίσθητοι διασώτες τῆς Παγκοσμιοποίησης. Οί έπιτήδαιοι συναγωνιστές καί φίλοι τῶν οἰκουμενιστῶν έκμεταλλεύονται τή χασομική στάση τους καί έντεχνα φέρνουν τή νεοειδωλολατρεία μαζί μέ τή νεκρωμένη πιά, μυδική άρχαιοελληνική δωδεκάθετη θρησκεία στά σχολικά προγράμματα.

9. Στή διγλωσσία

Ἡ Έκκοσμίκευση ὡς άποτέλεσμα του Οικουμενισμού φαίνεται καί από τή διγλωσσία πού εύρύτατα χρησιμοποιεῖ μαζί μέ τή Νέα Ἐποχή.

Οί Οικουμενιστές ταγοί τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας ὅταν βρίσκονται έντός τῶν ὀρίων τῆς ποιμαντικῆς τους δικαιοδοσίας ὡς έπί τό πλείστον φέρονται ὀρθόδοξα καί μιλοῦν τήν ὀρθόδοξη γλῶσσα καί ὀρολογία. Ὅταν βρίσκονται στά διαχριστιανικά ἤ διαθρησκειακά

συνέδρια μιλούν τή διαχριστιανική ή διαθρησκειακή γλώσσα και έχουν οικουμενιστική συμπεριφορά. Η διγλωσσία αυτή δημιουργεί σύγχυση στό χριστεπώνυμο πλήρωμα διότι " οὐδέν κρυπτόν ὑπό τόν ἥλιον" και τά κρυπτά γίνονται φανερά και μπερδεύονται οί πιστοί στά πανθρησκειακά πλοκάμια και στήν άλλοτριώση τῆς χριστιανικῆς πίστεως και ζωῆς .

Οί Οικουμενιστές διαδέτουν τή διγλωσση ικανότητα νά χρησιμοποιοῦν και τόν έντονο έγλωμισμό τῆς Ἐλληνοχριστιανικῆς μας παραδόσεως και ταυτόχρονα τή μεθοδική ἀκύρωσή της.

10. Στή Διαθρησκειακή τοῦ Ἀμαρουσίου

Λίγο πρίν ἀπό τό 2000 μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεῖ οί παρακάτω διαθρησκειακές συναντήσεις:

Στίς 30 Αὐγούστου - 1 Σεπτεμβρίου 1998 στή Ρουμανία πραγμα-τοποιήθηκε πανθρησκειακή συνάντηση, στήν ὁποία δέ συμμετείχε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖ ἔγινε κοινή προσευχή γιά τήν Εἰρήνη.

Στίς 19 - 20 Δεκεμβρίου 2001 στίς Βρυξέλλες μετεῖχαν ἐκπρόσωποι ὄλων τῶν ὁμολογιῶν και ὄλων τῶν Θρησκειῶν, ἐκτός ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Σ' αὐτήν τονίστηκε ἡ ἀνάγκη συσπείρωσης ὄλων τῶν Θρησκειῶν γιά νά ἐπιτευχθεῖ "τό κοινό ὄραμα" τῆς εἰρήνης.

Στίς 24 - 25 Ἰανουαρίου 2002 στήν Ἀσσίζη τῆς Ἰταλίας ἔγινε Πανθρησκειακή συνάντηση, στήν ὁποία μετεῖχαν ἐκπρόσωποι ἀπό πολλές θρησκείες. Τοποθέτησαν πάνω σ' ἓνα κοινό ἐστιακό βωμό ἀναμμένα καντηλάκια τονίζοντας ἔτσι τήν κοινή θρησκευτική καταγωγή ὄλων τῶν συνέδρων και τούς κοινούς πανθρησκειακούς στόχους.

Τόν Ἰούνιο τοῦ 2002 στή Ραβένα ἔγινε πανθρησκειακή συνάντηση ἐκπροσώπων πολλῶν θρησκειῶν. Ἀποκορύφωση ἀπετέλεσε ἡ τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας στόν ἀρχαῖο ἱερό νάο τοῦ Ἀγίου Βιταλίου τῆς Ραβέννας τοῦ 6^{ου} αἰῶνα, μετεχόντων ὄλων τῶν ἀλλοδόξων και τῶν ἀλλοθρήσκων. Ἐκεῖ "κατά λάθος" ὅπως ισχυρίζονται οί ἐκπρόσωποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἐκοινώνησαν και κάποιοι Παπικοί.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε προηγηθεῖ ἡ Διαθρησκειακή στήν Κύπρο και στόν ἱερό χώρο τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου.

Σ' ὄλες τίς παραπάνω δέ μετεῖχε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ διαθρησκειακή τοῦ Ἀμαρουσίου

Στή Διαθρησκειακή τοῦ Ἀμαρουσίου ὅμως ἡ Νέα Ἐποχή ἐθριάμβευσε, ἀφοῦ κατάφε-ρε νά ἐγκλωβίσει τούς ἐκπροσώπους διαφόρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν και τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μαζί μέ τούς ἑτεροδόξους και τούς ἀλλοθρήσκους.

Ἡ διαθρησκειακή τοῦ Ἀμαρουσίου, προπαραμονές τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, στίς 10 και 11 Αὐγούστου ἐ. ἔ. μᾶς λύπησε κλῆρο και λαό πάρα πολύ. Μᾶς ἐπιβεβαίωσε τό ἄγριο

σφυροκόπημα του διδύμου, Οικουμενισμού και Νέας Έποχής κατά της Έλληνορθόδοξου Παραδόσεως και κατά του εύσεβους ὀρθοδόξου λαού μας.

Μέ την ἀφορμή των Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων οἱ ἐπώνυμες κεφαλές τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς νά μή τούς ἐπαρκεῖ ἡ τιμή καί ἡ ἀγάπη πού ἀπολαμβάνουν ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπαίτησαν τιμή καί ἀναγνώριση ἀπό τούς ἀλλοτρίους, τούς ἐχθρούς τῆς πίστεως.

Τά θέματα καί οἱ εἰσηγήσεις πού ἀκούστηκαν μέσα στό Δημαρχιακό Μέγαρο τοῦ Δήμου Ἀμαρουσίου, περιστρέφονταν γύρω ἀπό τήν εἰρήνη πού μποροῦν νά κατασκευάσουν ὅλες οἱ θρησκείες μαζί, κάτω ἀπό τό Ὀλυμπιακό ἰδεῶδες. Ἐμεῖς δέν ἐπιτρέπεται νά κατηγοροῦμε τούς πνευματικούς μας πατέρες, πού ἀπό τήν πλευρά τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας παρευρέθησαν ἐκεῖ.

Ἀποροῦμε ὅμως καί μέ υἱική ὀδύνη ἐκφράζουμε τίς ἀπόψεις μας.

- Πῶς εἶναι δυνατόν νά συζητοῦν γιά τήν εἰρήνη οἱ ἐκπρόσωποι ἐκείνων τῶν Χριστιανῶν πού ἀνελέητα πολεμοῦν τούς Ἰρακινούς Μουσουλμάνους καί καταστρέφουν τή χώρα τους καί μεῖς νά ταυτιζόμαστε μαζί τους; Δέν θά γελάει εἰρωνικά ἡ κοινή γνώμη μέ τήν ἀποπροσανατολιστική Διακήρυξη περί εἰρήνης;
- Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Μουσουλμάνων πού ἀνελέητα ἀπαντοῦν καί ἀποκεφαλίζουν ἀπλοῦς Χριστιανούς πολίτες νά κάθονται ἤσυχα καί νά μιλοῦν μέ τούς δολοφόνους τους; Δέν εἶναι ὑποκρισία;
- Πῶς εἶναι δυνατόν ἐκπρόσωποι τῶν Ἑβραίων νά μιλοῦν μέ Μουσουλμάνους καί Χριστιανούς, μέρος τῶν ὁποίων ἀνελέητα σφυροκοποῦν στήν Παλαιστίνη; Δέν εἶναι ὑποκρισία ἢ ἀμέτοχη σ' αὐτά ἅγια Ὀρθοδοξία μας νά συμφύρεται καί νά συνταυτίζεται;
- Πῶς εἶναι δυνατόν Μουσουλμάνοι πού ἐκπροσωποῦν καί τούς Παλαιστίνιους νά μιλοῦν μέ ἀπάθεια μέ τούς Ἑβραίους κατακτητές τους; Γιατί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας, ἡ Ὀρθοδοξία μας πού δέν ἔχει μολύνει τά χέρια της μέ τή σφαγή καί μέ τά αἵματα νά συνομιλεῖ μέ τούς δράστες τῶν σφαγῶν;
- Ἡ διαθρησκειακή τοῦ Ἀμαρουσίου ἐνέπνευσε ἔστω καί στό ἐλά-χιστο, τούς ἀνά τήν οἰκουμένη πολεμοχαρεῖς ἢ τρομοκράτες νά ἐφαρμό-σουν τήν Ὀλυμπιακή ἐκεχειρία; Ἀμέσως μεταολυμπιακά δέ θρηνοῦμε τή Ρωσική τραγωδία; Ποιά τά ἀποτελέσματα τῆς διαθρησκειακῆς;

Ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων, ἡ Νέα Ἐποχή πιασμένες χέρι - χέρι διοργάνωσαν αὐτή τή φιέστα στό Μαρούσι γιά νά δείξουν στήν Ὀλυμπιακή Κοινότητα, στά ὄμματα ὅλης τῆς Οἰκουμένης ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ἴδιες, ὅτι πιστεύουν στόν ἴδιο κοινό Θεό (καί ἀφήστε τούς φανατικούς ὀρθοδόξους νά λένε καί νά κάνουν τά δικά τους). Οἱ Ὀρθόδοξοι μέ τίς ἀντιδράσεις τους εἶναι ρατσιστές, ἀσυγχρόνιστοι, ἀμόρφωτοι, ταλιμπάν, τό λιγότερο τύποι γραφικοί καί ἀξιοδρήνητοι.

Ἡ Νέα Ἐποχή ἀγκαλιασμένη μέ τόν Οἰκουμενισμό σαγηνεύει τούς ταγούς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Χριστός ζήτησε καὶ ζητάει: *Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν.*(Ματθ. 28,19-20)

Ἐγινε ἱεραποστολή στή Διαδρησκειακή;

Μήπως αὐτό ἔκαναν οἱ ταγοὶ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας στοὺς ἄλλοτρίους; Τούς μαθήτευσαν; Τούς κάλεσαν σέ μετάνοια; Ἄρχισαν μήπως κατήχηση γιά νά φύγουν ἀπό τὰ εἰδῶλα καί τήν πλάνη; Μήπως στοὺς ἑτεροδόξους ἢ στοὺς ἀπίστους ἔδωσαν πρόσκληση Βαπτίσματος καί Χρίσματος γιά νά φωτισθοῦν καί γιά νά μπορέσουν καί μετὰ τήν πρώτη τους Θεία Κοινωνία νά βιώσουν τήν Εἰρήνη τήν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν;

Κατώδυνός ἐστίν ἡ ψυχὴ ἡμῶν τῶν Μαρουσιωτῶν, γιατί ὄλο αὐτό τό κατασκεύασμα τῆς Νέας Ἐποχῆς ἐμόλυνε τήν πόλη μας.

Κατώδυνός ἐστίν ἡ ψυχὴ ἡμῶν γιατί οἱ ἅγιοι ταγοὶ συνταυτίστηκαν μέ τή νεοεποχίτικη φίστα τῆς ὑποκρισίας, τῆς ψευδοειρήνης καί τῆς ψευδοδρησκείας πού συγκρητιστικά θέλουν νά κατασκευάσουν οἱ "μεγάλοι" τῆς Γῆς.

Κατώδυνός ἐστίν ἡ ψυχὴ ἡμῶν γιατί ποτέ δέν μπορούσαμε νά φαντασθοῦμε ὅτι ἡ "φίλη" Δημοτική Ἀρχὴ τοῦ Ἀμαρουσίου θά πρόδιδε τήν πίστη μας ἀντί Ὀλυμπιακοῦ πινακίου φακῆς!...

Ζῆλος Ἀποστόλου Παύλου

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος φωνάζει καί ἐξ ἰδίας προγενέστερης ἐμπειρίας (ἀπό τήν ψυχολογία τοῦ διώκτη τοῦ Χριστοῦ): *Τίς γάρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν;* Ἡ τίς μερίς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; (Β. Κορινθ. ς 15)

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γνώριζε καί τίς δύο ψυχολογικές καί πνευματικές καταστάσεις καί τοῦ διώκτη τοῦ Χριστοῦ καί τῆς μετανοίας, τῆς πίστεως καί τῆς θερμῆς πρὸς Χριστόν ἀγάπης. Γιαυτό καί δέν μπορεῖ μέ τίποτα νά καταλάβει πῶς ὑπάρχουν "πιστοί" πού πασχίζουν νά συνεννοηθοῦν μέ τούς ἀπίστους σέ θέματα πρώτιστα πνευματικά καί ἐν συνεχείᾳ κοινωνικά. Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει συμφωνία τοῦ Χριστοῦ μέ τό Διάβολο; Δέ θά μπορούσε ὁ Χριστός νά ἀκίνητοποιήσει τή βλάσφημη διάθεση τοῦ διαδόλου ἐναντίον Του; Δέν τό ἔκανε ὅμως ὁ Χριστός, λέγει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, γιατί Αὐτός ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐλευθερία καί γι' αὐτό Ἡ Ἀγάπη. Πῶς νά δεσμεύσει τό δημιουργημά Του, τό Διάβολο, στή δική Του σκέψη, στή δική Του νοσοτροπία, στή δική Του βούληση, ἀφοῦ αὐτός (ὁ Διάβολος) δέ θέλει;

Τά οὐαί τοῦ Χριστοῦ

Τό ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καί μέ τόν ἄνθρωπο πού πιστεύει στό Χριστό καί μέ τόν ἄπιστο πού Τόν ἀρνεῖται. Πῶς μπορεῖ νά ἐπέλθει συμφωνία; Ἡ σύγχρονη τραγική πραγματικότητα ἐπιβεβαιώνει τήν ἐμπειρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος θά μπορούσε νά διοργανώσει πρωτότυπα συνέδρια μέ τούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους καί νά ἀποφύγει τίς ἐντάσεις, τά οὐαί, τό θυσιαστικό μαρτύριο, τό Σταυρό καί τό θάνατο. Ποτέ στή μακραίωνα δισχιστική Ἐκκλησιαστική ἱστορία μας οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί οἱ διάδοχοί τους δέ διοργάνωσαν διαδρησκειακές συναντήσεις. Διότι, γιά λόγους κοσμικῆς δεοντολογίας μέσα σ' ἓνα ὀργανωμένο, προμελετημένο, προκαθορισμένο πρόγραμμα, ἐπιδοτούμενο μάλιστα ἀπό τόν πακτωλό τῆς Νέας Ἐποχῆς (μετὰ τοῦ κρυπτομένου Οἰκουμενισμοῦ) δέ μποροῦν νά ὑπάρχουν

διαφοροποιήσεις. Πολύ περισσότερο δε μπορεί να ανθίσει η Χριστιανική όμολογία που ζητάει ο ίδιος ο Ίησους Χριστός για τό πρόσωπό Του. A priori είναι δεδομένο ότι σφυρηλατούνται οι διαδρησκειακές συγκλίσεις και όχι οι "φανατικοί δογματισμοί".

Συνεδριακό κοσμικό κλίμα

Μέσα σ' ένα τέτοιο συνεδριακό κλίμα, μέ τά κοσμικά στημένα χαμόγελα, μέ τήν επιτηδευμένη καθώς πρέπει διαδρησκειακή συνεδριακή συμπεριφορά, μέ τά αναψυκτικά, τούς καφέδες, τίς συνεστιάσεις και τά τοιαύτα αμβλύνεται ή και μηδενίζεται ή λεπτή άγιοπνευματική Όρθόδοξη, άσκητική, ταπεινή πνευματικότητα και παίρνει τή θέση της ό συμβίθασμός και ή σχετικότητα.

Γιαυτό και οι Άγιοι Απόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες Χρυσόστομος, Βασίλειος, Φώτιος, Γρηγόριος, Μάρκος Εύγενικός, Κοσμάς Αιτωλός, Άγιος Νεκτάριος, Παπαπλανάς δε διοργάνωσαν συνέδρια μέ καθισμένους κοσμικοποιημένους συνέδρους, αλλά συν-οδικούς, συν-οδοιπόρους, σε μία άσκητική πορεία για τήν έν Χριστώ αναζήτηση τής Άλήθειας, μακριά από ατέρμονες φιλοσοφικές κουλτουροσυζητήσεις προκατασκευασμένες, αλλά μέσα σε Ίεροσυνοδικές εύλογημένες συζητήσεις, εύλογημένες συναντήσεις.

Ό Απόστολος Πέτρος, ό Απόστολος Παύλος, οι λοιποί Άγιοι Απόστολοι και οι σειρές τών διαδόχων τους μέχρι σήμερα ποτέ δεν έγκλωβίστηκαν σε συνέδρια. Προτιμούσαν μέσα στή συναγωγή, στήν αγορά, στα σπίτια ελεύθερες συναντήσεις μέ όλα τά στρώματα του λαού (όπως ακριβώς έκανε και ό Κύριος)

Η προσωπική τους σχέση μέ τό Χριστό ήταν άδιαπραγμάτευτη και αυτήν ακριβώς μέ ένθεο ζήλο εξέπεμπαν στους άλλοθρήσκους και στους ειδωλολάτρες. Ξενίζονταν οι αποξενωμένοι από τήν Άλήθεια μέ τό αποστολικό κήρυγμα. Προβληματίζονταν στή συνέχεια, εκτιμούσαν τή γνήσια χριστιανική ζωή τών Αποστόλων τής άκραιφνούς χριστιανικής πίστεως, σαγηνεύονταν ή τούς πολεμούσαν. Άγνωστη τακτική για τήν Αποστολική νοοτροπία ήταν ό συνδυασμός του σκότους μέ τήν Άλήθεια.

Ποτέ τά κηρύγματα τών Αγίων ανά τούς αιώνες Αποστόλων δεν έγιναν "κεκλεισμένων τών θυρών" μέ άστηρά προσωπικές προσκλήσεις, όπως έγινε στή διαδρησκειακή του Άμαρουσίου. Ό καθάρος εύαγγελικός λόγος "ού δέδεται" δε δένεται, δε φοβάται τίποτα και κανένα. Δέ χρειάζεται προστασία ούτε από τή Δημοτική Αστυνομία ούτε από άλλους σκειούριτυ ή άερόστατα "προστατευτικά". Ό λόγος του Θεού ρέει άκατάπαυστα, γλυκαίνει, αναπαύει, άφυπνίζει, καλεί σε μετάνοια, ανασταίνει και τούς ήμετέρους Χριστιανούς και τούς πάσης προελεύσεως άλλοδαπούς. Τί άλλο από έκκοσμίκευση μπορούν να σημαίνουν αυτά; Η έλιτίστικη νοοτροπία είναι ασύμβατη μέ τήν όρθόδοξη πάντως.

Καινοδιαθηκική νοοτροπία

Άν ή Καινοδιαθηκική πραγματικότητα ήταν διαφορετική, δε θά είχαμε τά εκατομμύρια τών μαρτύρων σ' όλο τό χρονικό εύρος τής Έκκλησιαστικής ιστορίας. Θά είχαμε ανά τούς αιώνες καλοζωισμένους άπαθείς ποιμένες που ακόμα θά φιλοσοφούσαν μέ τούς άρχηγούς τών διαφόρων θρησκείων περί πολλά, άνόητα, άνώφελα, άναποτελεσματικά.

Έκτός πιά και άν οι έκσυγχρονισμένοι ταγοί τής Έκκλησίας μας διαθέτουν ήγετικότερα προσόντα από τον Κύριό μας Ίησού Χριστό και τά καταφέρνουν καλύτερα Όλυμπιακότερα... Νεοεποχικότερα... Οικουμενιστικότερα... Διαδρησκειακότερα...

Στή διαχριστιανική του Άμαρουσίου αυστηρώς κεκλεισμένων τών θυρών δι' ευνόητους λόγους ή "Παγκόσμια Αρχή και Έξουσία του Άμαρουσίου", μέ τούς όγδόντα περίπου επώνυμους ήγέτες τών μεγάλων θρησκειών (γιά πρώτη φορά συμπεριλαμβανομένων και τών Βουδιστών), προσπάθησαν νά γυρίσουν τήν ιστορία πίσω ... "Ολυμπιακή ύβρει". Στή διακήρυξη τής προηγούμενης διαθρησκειακής 20 Δεκεμβρίου 2001, στίς Βρυξέλλες, ακούστηκε τό Όνομα του Θεού και τό γενικότερο περιεχόμενό της ήταν πιό σχετικό μέ τήν Όρθόδοξη Χριστιανική πίστη.

Στή διαθρησκειακή του Άμαρουσίου αγνόησαν τόν Όντως Άρχοντα τής ειρήνης, τόν Κύριο μας Ίησού Χριστό, του όποιου τό Όνομα μόνο από τό Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο αναφέρθηκε. Φοβερό αντίχριστο σύνδρομο μειονεκτικότητας ίσως κυριάρχησε στους συνέδρους. Προσπάθησαν μέ τόν κενό ανθρώπινο λόγο νά μαζέψουν τά θρύμματα τής ένδοκοσμικής ψυχορραγούσης ειρήνης και νά τά συγκολλήσουν μέ τήν κόλλα τών άψυχων θρησκειών. Η Όρθόδοξη Έκκλησία μας από Θεανθρώπινος όργανισμός μέ πλήρη τήν άποκεκαλυμμένη Άλήθεια, τό Χριστό, συνεπνίγη στά άσφυκτικά ένδοκοσμικά όρια του παρόντος μεταπτωτικού κόσμου.

Όσον άφορά στήν τελική διακήρυξη τής διαθρησκειακής του Άμαρουσίου φαίνεται ξεκάθαρα ότι ό συντάκτης είναι εκπαιδευμένος στά διαθρησκειακά συνέδρια και στήν άντιαποστολική και άντιπατερική άντιομολογιακή νοοτροπία.

Οί Όρθόδοξοι εισηγητές και όμιλητές πού χαιρέτησαν τό συνέδριο, ταπεινώς φρονούμε, ότι θά μπορούσαν νά δώσουν τήν καθαρή όμολογία του Χριστού χωρίς νά ύβρίσουν ή νά προσβάλλουν τούς άλλοθρήσκους.

Εύρισκόμενοι οί άλλοδαποί συνέδριοι τών άλλων θρησκειών σέ Όρθόδοξο Έλληνικό Δημαρχείο, θά μπορούσαν, ταπεινώς φρονούμε, νά αναπνεύσουν τήν Όρθόδοξη Χριστιανική πνευματικότητα. Μαζί μέ τήν έλπίδα του Ευαγγελισμού τών έσκοτισμένων, θά είχαμε τήν πληροφορία και τής προσωπικής αλλά και τής συλλογικής έκκλησιολογικής συνειδήσεως ότι μιλήσαμε στους ξένους επισκέπτες μας γιά τή μεγαλύτερη Άγάπη μας πού είναι ό Χριστός, ή όντως Ειρήνη, ή Ύποστατική Ειρήνη, ή ταυτισμένη μέ τόν μακραίωνα Όρθόδοξο Θεανθρώπινο πολιτισμό μας. Θά είχαμε τήν άγαθή πληροφορία τής συνειδήσεως ότι τούς εκθέσαμε τούς θησαυρούς μας.

Διαθρησκειακή Διακήρυξη Άμαρουσίου

Μέ βάση τήν ύπ' αριθμό 3 παράγραφο τής Διακήρυξης καθίστανται υπόλογοι οί Άγιοί μας Άπόστολοι και τά εκατομμύρια τών Αγίων Μαρτύρων πού υπερέπαινον μέ θερμό ζήλο τή διαφορετικότητα τής Χριστιανικής πίστεως. Μαζί μέ αυτούς τούς παρελθοντικούς ζηλωτές, άσφαλώς είναι υπόλογοι στήν έκκοσμιευμένη διαθρησκειακή συνάντηση του Άμαρουσίου και οί σύγχρονοι όπου γής (χριστιανοί ή άλλοι εύλαβείς) ζηλωτές.

Στήν ύπ' αριθμό 6 παράγραφο τής Διακήρυξης του Άμαρουσίου ή φράση "τό όραμα τής ειρήνης" θυμίζει άποκρυφισμό και ανατολικές θρησκείες, πού δέ βιώνουν καμία αισιόδοξη πραγματικότητα (άφού δέν πιστεύουν στον Ιστορικό Σαρκωθέντα Θεάνθρωπο Χριστό πού καταξίωσε όλόκληρη τήν παρούσα ζωή και μάς ένωσε μέ τήν αιώνια διά τής Άναστάσεώς Του, αλλά χιμαιρικά και καταναγκαστικά πιστεύουν στό άπιαστο όραμα έλπίζόμενης(ουσιαστικά άνύπαρκτης) ειρήνης. Είναι δυνατό νά καθηλώνονται οί Όρθόδοξοι συνέδριοι σέ μιά τέτοια ψυχορραγούσα ειρήνη και νά καθηλώνουν τήν παγκόσμια κοινότητα προς τήν όποία (νομίζουν

ότι) άπευδύνονται; Ποιός μέσης νοημοσύνης ανά τόν κόσμο άνθρωπος θά έπηρεασθει ειρηνιστικά μέ τόσο άτονη και άδευανθρωποποιημένη διακήρυξη ύποτίθεται για τήν ειρήνη;

Έπομένως από μόνη της ή διαδρησκειακή του Άμαρουσίου δέν πιστεύει σέ ύποστατική πραγματοποιούμενη ή έφικτή ειρήνη αλλά σέ όραμα. Πολύς λόγος λοιπόν για τό τίποτα. Ή μάλλον ό άπώτερος σκοπός αυτών των διαδρησκειακών φαίνεται νά είναι τό όραμα της Πανδρησκείας.

Όμολογία Χριστού

Ό Χριστός όμως έχει έρθει. Ό τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, ή Ήντως Ειρήνη, ό δημιουργός της ειρήνης και ό διακριτικότατος παιδαγωγός της ειρήνης αναμένει από τόν καθένα μας προσωπικά και ύπεύθυνα τήν όμολογία Αυτής της Ήντως Ειρήνης. *Πās οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτόν καὶ ἐμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.* (Ματθ. 10,32-33). Και διευκρινίζει για ποιά ποιότητα ειρήνης μιλάει: *Μή νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν ειρήνην ἐπὶ τήν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν ειρήνην, ἀλλά μάχαιραν.* (Ματθ. 10,34). Ειρήνη καθαρισμένη από κάθε μεταπτωτικό στοιχείο.

Καθένας μας κληρικοί και λαϊκοί, ἄς αναλάβουμε τίς εὐθύνες μας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μόνου χορηγοῦ της Ήντως Ειρήνης, για νά έχουμε θέση ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς Του και Πατρὸς ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ό απόστολος Παῦλος εἶχε τραγικά στερητικά ειρήνης ὡς διώκτης, μολονότι δρησκευτικός άνθρωπος, ἐνῶ μετά τή Δαμασκό έγινε πάμπλουτος χορηγός της τοῦ Χριστοῦ ειρήνης. Μέ αυτή τήν ἐμπειρία και τήν ἀρνητική και τήν Χριστιανική δέ θέλει οὔτε καν νά ἀλληθωρίζουμε και νά ὀπισθοδρομοῦμε σέ ιδεολογίες, μεθόδους και χώρους ἄλλους από τούς δισχισλιόχρονα δοκιμασμένους Χριστιανικούς *μή ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνης και ἀνομία; τίς δέ κοινωνία φωτί πρός σκότος;* (Β Κορινθίους, 14).

Ό Δήμαρχος Άμαρουσίου ύποσχέθηκε στους συνέδρους της διαχριστιανικής, ὅτι θά προκηρύξει παγκόσμιο διαγωνισμό για νά δημιουργηθεῖ ἕνα διαδρησκειακό μνημεῖο και νά στηθεῖ στό Μαρούσι.

Μπορεῖ βέβαια, κεκλεισμένων των θυρών, incognito, νά έχει γίνει ή προκήρυξη και νά κατασκευάζεται, ὅπου γῆς, και νά ἔρχεται για νά τοποθετηθεῖ κοντά μας ή μέσα στην ὁμορφη, παραδοσιακή, ἀμιγῶς Χριστιανική Όρθόδοξη πόλη μας.

Οἱ Μαρουσιῶτες μόλις πληροφορήθηκαν τήν εἶδηση, σχημάτισαν τήν ὄχι λανθασμένη ἐντύπωση ὅτι θά στηθεῖ στή πόλη μας ἕνα εἰδωλο. Μέ τό δεδομένο μάλιστα ὅτι ή εἰκόνα της Παναγίας μας τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Άμαρουσίου ἦταν και εἶναι θαυματουργή, ἔτι περισσότερο προκαλεῖ, σκανδαλίζει και διεγείρει αισθήματα ἱερῆς ὀργῆς, κατά τό ψαλμικό *ὀργίζεσθε και μή ἁμαρτάνετε,* (Ψαλμ. δ,5) κατά των ἐμπνευστών και δραστῶν αυτης της ὑλοποιούμενης εἰδωλομανίας.

Θά ἔπρεπε νά θυμηθεῖ ὁ σεβαστός κύριος Δήμαρχος μας, ὅτι εἶναι πολιτικός ἄρχοντας και ὅτι δέν έχει από πουθενά ἀρμοδιότητες δρησκευτικοῦ ἡγέτη στην πόλη μας. Τοῦ

ὑπενθυμίζουμε εὐγενῶς ὅτι ἡ ψῆφος τοῦ Μαρουσιώτικου λαοῦ τὸν κατέστησε Δήμαρχο καὶ ὄχι διαδρησκειακὸ πρᾶκτορα.

Τὸν παρακαλοῦμε λοιπὸν νὰ ἀφήσει τίς διαδρησκειακὲς φιλοδοξίες γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ διαδρησκειακοῦ εἰδωλικοῦ μνημείου στὴ πόλη μας, γιατί θά βρεθεῖ ἀντιμέτωπος μέ τὴν ἀποφασιστικὴ ἀντίδραση κλήρου καὶ λαοῦ. Γνωρίζει πολὺ καλά τὸ Ὁρθόδοξο σθένος τοῦ χριστιανικοῦ Ὁρθόδοξου (καὶ ὄχι πανδρησκειακοῦ) λαοῦ καὶ ἀπὸ προγενέστερες παραπλήσιες περιπτώσεις.

Ὁ ἅγιος καὶ πολυχαραismaτοῦχος γέροντας π. Ἰουστίνος Πόποβιτς μέ τὴν ὀλοκάθαρη καὶ νηφάλια γλῶσσα του ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἐκκοσμιευμένος πιά οἰκουμενισμὸς ὑπεροπτικά δραστηριοποιούμενος κατασκευάζει σαρκικό ἄνθρωπο, θνητό ἄνθρωπο, κλᾶσμα ἢ τμημα ἄνθρώπου, νανοποιημένο ἄνθρωπο.

Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἀρνούμενη τὸν εἰδωλοποιό οἰκουμενισμό, μορφώνει μέσα μας τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό καὶ μᾶς καθιστᾷ συμμόρφους τῆς εἰκόνος Αὐτοῦ, εὐτυχεῖς καὶ μακαρίους μαζί Του καὶ στὴν παροῦσα καὶ στὴν αἰώνια ζωή.

Προτάσεις:

- Νά γίνουν εύρۇτατα γνωστά πρός πᾶσα κατεύθυνση, μέσα στό χριστεπώνυμο πλήρωμα κυρίως, τά πορίσματα του Συνεδρίου γι' αυτό τό τόσο σημαντικό θέμα.
- Νά αποκρυσταλλωθει στις συνειδήσεις ὄλων μας κληρικῶν και λαϊκῶν ὅτι ἡ Ἁγία Ὀρθοδοξία μας ἔχει τό δικό της Συνοδικό πολίτευμα, τό ὁποῖο κανείς δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τό παραβιάζει. Στην Ὀρθοδοξία μας δέν ἔχουμε μονοκράτορα Πάπα ἢ ἄλλον ἀλάθητο, στόν ὁποῖο ὀφείλουμε ὑποταγή.
- Ὁ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικός λαός μας ἔδειχνε πάντοτε ἀπέραντη ἀνοχή, ἀγάπη και κατανόηση πρός κάθε ἑτερόδοξο και ἀλλόθρησκο. Ἐμπρακτα συνεχίζουμε μέχρι σήμερα τό χρέος τῆς ἀρχοντικῆς φιλαδελφίας. Ἡ Ὀρθόδοξη πίστη μας ὅμως πρέπει νά παραμείνει ἀδιαπραγμάτευτη. Ἄς μή λησμονοῦμε, ὅτι ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής εὕρισκόμενος σέ δημόσιο χῶρο λουτρῶν και ἀντικρύζοντας ἔχει τόν αἰρετικό Κήρινθο, προέτρεψε τό συνοδό του νά φύγουν γρήγορα ἀπό τό χῶρο ἐκεῖνο "μήπως πέσει ἡ σκεπή του οἰκοδομήματος τῶν λουτρῶν και τούς πλακώσει...". Ὁ μαθητής τῆς Ἀγάπης γνώριζε νά βάζει ὄρια στις σχέσεις του, ὥστε νά μήν ἀκυρώνεται ἡ μοναδικότητα τῆς πίστεώς μας στό μόνο Ἀληθινό Θεό, τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.
- Δέν εἶναι δυνατόν οἱ νεοποχίτικες διαθρησκειακές συνάξεις νά διαπλέκονται μέ τό Σῶμα τῶν πιστῶν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς και Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας και νά ἀπλώνουν πάνω Της τά διαθρησκειακά πλοκάμια τους. Ὁ δεσμός, ἡ δράση, τά πορίσματα και ἡ ὄλη νοοτροπία τῶν διαθρησκειακῶν εἶναι ἀπόβλητα ἀπό τό τίμιο Θεανθρώπινο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.
- Κατά τήν τελευταία διαθρησκειακή του Ἀμαρουσίου, ὅσο και κατά τίς προγενέστερες μετεῖχαν ἄτομα, κληρικοί και λαϊκοί μέ αὐστηρῶς ἀτομικές προσκλήσεις γιά πολλούς και διαφόρους λόγους. Καλό θά εἶναι αυτό τό τόσο κλειστό διαθρησκειακό συνεδριακό σύστημα νά παραμείνει κλειστό, ἀφοῦ δέν ἐπιτρέπεται στανικά νά μετέχει ἡ λαϊκή βάση. Ἐπομένως οὔτε οἱ λόγοι οὔτε τά πορίσματά τους μποροῦν νά ἔχουν ἀναφορά στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.
- Εἶναι καιρός νά κατανοήσουν οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἀνά τήν Οἰκουμένη τήν Ἀντίχριστη διαπλοκή Οἰκουμενισμοῦ και νέας Ἐποχῆς και τίς ἐπικίνδυνες συγκρητιστικές παρεμβολές στους πιστούς.
- Ὅλοι οἱ παραπάνω παράγοντες του Οἰκουμενισμοῦ πού ἀναφέρθηκαν στην εἰσήγηση, ἐπηρεάζουν συλλογικά και ἀτομικά τούς ἀνθρώπους, ἰσοπεδώνοντας ὄλες τίς παραδοσιακές ἀξίες και τούς δεσμούς μιᾶς καταξιομένης θεανθρώπινης ζωῆς.
- Ἡ παγκοσμιοποιητική και πανθρησκειακή ὀλοκληρωτική δράση του Οἰκουμενισμοῦ βλέπει ἐχθρικά τήν Ὀρθόδοξη ζωή, γιατί μόνο αὐτή (ἡ Ὀρθόδοξη ζωή) δέ μπορεῖ νά συσχηματιστεῖ μέ τήν ἐκκοσμικευτική πολιτική, νά συνταχιστεῖ μέ τούς ψεύτικους Θεούς του Οἰκουμενισμοῦ και νά εἰδωλοποιηθεῖ. Ὁ Οἰκουμενισμός και δέ γνωρίζει και ἀντιπαθεῖ τόν ὑψηλό προορισμό του ἀνθρώπου

πού είναι η θέωση. Άντ' αυτής διά τῶν media προσπαθεῖ νά διαστρέψει ὅλη τή δημιουργία τοῦ Θεοῦ μέσα στήν κτίση καί νά διαμορφώσει τό νέο μοντέλο τοῦ ἀνθρώπου τῆς Νέας Ἐποχῆς, τοῦ "ἀπελευθερωμένου", τοῦ πανσεξουαλικοῦ, τοῦ παθιασμέ-νου γιά ἐκσυγχρονισμό σ' ὅλα τά επίπεδα ζωῆς, τοῦ φυσιωμένου καί εἰδωλοποιημένου. Πάντως οὔτε εὐτυχισμένος οὔτε μακάριος εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ὁ νανοποιηθεῖς ἄνθρωπος, γιατί δέν μπορεῖ νά ζήσει χωρίς τούς ψυχοθεραπευτές καί τά φάρμακά τους.

- Συνοδική καταδίκη τῆς διαπλοκῆς Οἰκουμενισμοῦ καί νέας Ἐποχῆς θά ἀνακούφιζε κληρικούς καί λαϊκούς καί θά διευκόλυνε τό ποιμαντικό καί ἱεραποστολικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι μόνο μπορεῖ νά θεραπευθεῖ τό σύνδρομο τῆς μειονεξίας πού ταλανίζει κάποιους κληρικούς καί λαϊκούς Θεολόγους καί ταλαιπωρεῖ ὅλο τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ζωντανός χριστιανικός λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας θά δράσει ἀναγεννητικά καί ἀφυπνιστικά καί πρὸς τούς ἀδελφούς τῆς "Ἐνωμένης Εὐρώπης" καί πρὸς κάθε ἀφώτιστο μέσα στήν Παγκόσμια κοινότητα.